

Bộ Ngực Trong Tranh

Tôi đi thơ thẩn giữa những bức tranh để chờ Betty. Đây chỉ là một phòng triển lãm nhỏ do tư nhân thành lập và những tác phẩm được trưng bày hầu hết là của những họa sĩ chưa thành danh. Nhưng điều thu hút nhất của phòng triển lãm này chính là nó dám trưng bày những họa phẩm mà những phòng triển lãm khác đã từ chối. Tôi đã từng thấy ở đây những bức tranh kỳ quái đến độ quái dị, khiến cho người ta dễ dàng hình dung ra tác giả là một gã họa sĩ với tâm tính không mấy bình thường, hay là những bức tranh thoát nhìn vào, tôi chỉ thấy sự hỗn độn và đối chọi khốc liệt giữa màu sắc và hình thể. Chỉ sau những dẫn giải đầy tính thuyết phục của Betty, tôi mới lĩnh hội được phần nào tính nghệ thuật trong những họa phẩm ấy. Nhưng tiếc là điều đó vẫn không làm cho tôi thấy yêu thích những họa phẩm ấy thêm một chút nào cả ! Khác với Betty, tôi lĩnh hội nghệ thuật qua sự cảm nhận của giác quan chứ không phải qua những phân tích và biện minh. Nhưng khi tôi tranh luận về đề tài ấy thì bao giờ Betty cũng thẳng lý. Đó cũng là lẽ đương nhiên vì Betty đã có cử nhân triết học và đang theo học ngành hội họa, trong khi tôi chỉ là một kỹ sư cơ

khí bận rộn quanh năm trên những dàn khoan dầu ngoài biển khơi ! Tôi chợt chú ý đến một bức tranh treo ở vị trí khá trang trọng cuối phòng triển lãm. Trong tranh, một người con gái loã thể đang đứng bên giường ngủ trong một căn phòng tranh tối tranh sáng. Tôi đã xem qua nhiều bức tranh loã thể, cổ điển lẫn đương thời, và tôi nhận thấy dường như tất cả đều toát lên một vẻ đẹp của nghệ thuật, vượt lên trên những tầm thường của một thân xác loã lồ. Nhưng bức tranh tôi thấy hôm nay thì lại khác hẳn. Nét vẽ tuy rất linh động nhưng lại hàm chứa một cái gì thật trần tục trong đó: căn phòng ngủ mờ ảo, chằng gối bừa bộn trên giường, người con gái đứng ở một tư thế thật khêu gợi với mái tóc vàng óng che nửa khuôn mặt và bộ ngực thì ưỡng về phía trước. Tôi có cảm tưởng bộ ngực trần vung to của người con gái với hai đầu vú vươn lên như khiêu khích và mời gọi, mới chính là tâm điểm của cả bức tranh, là chủ đích tối hậu của người họa sĩ. Dù biết đây là một tác phẩm nghệ thuật và người ta đã cân nhắc kỹ càng trước khi treo nó lên ở một vị trí trang trọng như vậy trong phòng triển lãm, tôi vẫn thấy khó chịu với bối cảnh và nét vẽ tục tĩu trong tranh.

Betty đến gặp tôi khi tôi đang còn mãi miết ngắm nhìn bức tranh. Betty nghiêng đầu về phía bức tranh hỏi : "Anh thấy thế nào ?". Tôi ngần ngừ lựa chọn từ ngữ, rồi đáp lại : "Rất khêu gợi !". Betty nheo mắt : "Tôi là người mẫu đấy !". Khi đưa Betty ra khỏi phòng triển lãm, tôi hỏi : "Ai vẽ thế ?". Betty cho tôi biết bức tranh đã được hoàn tất từ sáu tháng trước và người họa sĩ là thầy của Betty, năm nay đã hơn sáu mươi.

Buổi tối, Betty và tôi vào một nhà hàng sang trọng. Không khí bên trong êm đềm và ấm cúng. Thức ăn rất vừa miệng và nhà hàng chiêu đãi thật chu đáo. Đã lâu tôi mới được một buổi tối thật tuyệt vời như vậy bên cạnh Betty. Lúc dùng món tráng miệng, tôi không nhớ mình đã kể một câu chuyện vớ vẩn đến độ nào để khiến cho Betty không nhìn được, phá lên cười thành tiếng. Tôi thoáng thấy bộ ngực vung tròn của Betty run run dưới làn áo vải. Rồi tôi liên tưởng đến bộ ngực trong bức tranh ở phòng triển lãm lúc ban chiều. Đột nhiên tôi thấy lòng hừng hực một nỗi ham muốn và gần như tôi không còn đủ ý chí để giữ cho ánh mắt khỏi sổ sàng, cứ như dán chặt vào bộ ngực của Betty. Betty vuốt má tôi âu yếm nói: "Tôi nghiệp chưa, cưng của em !". Để biện minh cho ánh mắt sổ sàng của mình, tôi mở lời nguyên rủa lão thầy già, người họa sĩ sáng tác ra bức tranh, cùng những người đã treo bức tranh tạc tăng ấy lên một nơi trang trọng trong phòng triển lãm. Betty nghe xong chỉ cười ngất !

Ra khỏi nhà hàng, tôi đưa Betty về ngay xưởng vẽ chứ không đi dạo dọc theo bờ sông như đã dự định. Xưởng vẽ ở tận trên cùng của một cao ốc năm tầng, nguyên là một kho hàng được Betty sửa sang lại và có hẳn một phòng ngủ với đầy đủ tiện nghi, chỉ thiếu là một gian bếp nhỏ dùng cho việc nấu nướng. Nhưng đối với Betty thì đó không phải là một thiếu sót, vì cũng như tôi, Betty chỉ thích ra ngoài ăn tiệm hơn là tự nấu ăn lấy ở nhà. Phải nói đây là một nơi yên tĩnh và kín đáo ở ngay giữa một khu thị tứ buôn bán sầm uất, được Betty dùng làm gian sơn riêng chỉ để vẽ tranh , và đôi khi cũng là tổ ấm của chúng

tôi, những lúc tôi trở về từ một dàng khoan đầu hôi hám và dơ bẩn ngoài biển khơi. Khi thang máy vừa lên đến lầu năm, tôi đẩy tung cửa, rồi nắm tay Betty lôi ngay vào phòng ngủ. Betty cười: "Tôi nghiệp chưa, cưng của em !". Tôi lại có dịp để nguyên rửa lão hoạ sĩ già và Betty lại có dịp để cười ngất !

o0o

Buổi sáng khi đồng hồ chỉ mười giờ tôi mới bò ra khỏi giường. Betty đón tôi bằng một nụ cười và một lời mời: "Xuống phố ăn sáng nhá ?". Tôi thấy trong người thật sảng khoái. Tôi thông thả thay đồ rồi xuống phố cùng Betty. Chúng tôi ngồi vào một dãy bàn nhỏ kê trên vỉa hè để dùng mì ống và uống cà phê đen. Betty trông thật tươi mát, mắt xanh biếc, má ửng hồng, tóc vàng óng từng lọn bay theo gió. Ngay lúc ấy, tôi thấy mình là thằng đàn ông thoả mãn và hạnh phúc nhất trên đời !

Ăn sáng xong, Betty đưa tôi trở lại phòng triển lãm tranh. Betty muốn đến để xem lại bức tranh vẽ người con gái loã thể. Nhưng không như chiều qua, hôm nay chúng tôi cùng nhau ngồi trên băng ghế cạnh lối đi để ngắm tranh. Và khác hẳn với những lần xem tranh trước đây, Betty chỉ tựa đầu vào vai tôi mà không có một lời dẫn giải. Tôi lặng lẽ ngắm nhìn bức tranh. Trong căn phòng tranh tối tranh sáng, người con gái vẫn đứng đấy bên cạnh chiếc giường ngủ, mái tóc vàng óng che nửa khuôn mặt, ngực ưỡng về phía trước. Bộ ngực trần của người con gái vung to, hai đầu vú vươn lên căng tràn nhựa sống của tuổi thanh xuân. Tôi buột miệng: "Thật mãnh liệt !". Betty đáp lại: "Tôi là người mẫu đấy !".

Melbourne, tháng 10 năm 2005

DK Loan 2005

Đánh máy: tác giả gửi lên

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 10 năm 2005